

OHJAKEMAA VIII

KUNINGAS JA PRINSSI

T. H. Hukka

OHJAKEMAA VIII

KUNINGAS JA PRINSSI

Luomakunnan ihmeille,
joitten valintoja ohjaa rakkaus,
ja jotka uskaltavat olla
sellaisia kuin ovat.

Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
rönsyileväksi rikkakasviksi massaviihteen peltoon,
vaihtoehtoiseksi poluksi niille, jotka ovat
kyllästyneet seuraamaan sisimmälleen sokeitten
mylvivää laumaa.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA VIII

Kuningas ja Prinssi

© 2019 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-024-0

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

PROLOGI

Kasvatti-isäni Rodolf Roweninpoika oli vasta nuorukainen, kun silloinen Cardusian kuningas Willef luovutti hänelle valtakuntansa kruunun. Rodolf otti puolisoikseen ja kunin-gattarekseen Warginlaakson edesmenneen linnanherran pojan nuoren lesken, Melosina Joshuantyttären, joka odotti minua. Isäni, Didrik Didrikinpoika, oli menettänyt esikoisoikeutensa Warginlaakson linnaan, jonka peri hänen sijastaan äitini veli, Josia Joshuanpoika. En koskaan tavannut tuota oikeaa isääni Didrikiä, joka kuoli yrittäessään paeta mukavasta vankilastaan, kun olin vielä äitini kohdussa, autuaan tietämättömänä tuosta kaikesta. Äitini kertoi rakastaneensa omalla tavallaan tuota miestä, jonka hän oli tuntenut pienestä lapsesta saakka, ja ei ollut saanut tuntea omaa äitiään, koska tämä kuoli synnytyksessä. Melosina oli tuntenut sääliä Didrikiä kohtaan, ja myöhemmin hän oli jonkin verran viehättynyt tuosta äidittömyydestään kärsineestä nuorukaisesta.

Melosina oli siis elänyt jonkin aikaa avioliitossa Didrikin kanssa, mutta ihaillut jo tuossa vaiheessa nuorta kuningas Rodolfia. Kun Didrik sitten kuolikin, äitini oli luonnollisesti järkyttynyt, eikä olisi halunnut häiritä kuningas Rodolfia tunteillaan. Mutta Rodolf olikin ihaillut häntä jo jonkin aikaa, joten tuo jalomielinen nuorimies kosi äitiäni, ja otti samalla minut, äitini esikoisen, omaksi pojakseen. Kasvatti-isäni antoi minulle myös oikeuden periä Cardusian kruunun hänen jälkeensä. Sain nimekseni Rowen, Rodolfin warginmaalaisen isän, Rowen Rolfinpojan mukaan. Kasvatti-isäni olisi toivonut minua kutsuttavan ”Rodolfinpojaksi”, mutta jotkut nimittivät minua sitkeästi ”Didrikinpojaksi”, enkä lapsena tuohon asiaan itsekään tarttunut, joten kävi niin, että minut tunnettiin kaikkialla nimenomaan Rowen Didrikinpoikana.

En voi väittää jääneeni vähääkään vaille vanhempieni ja perheeni rakkautta, vaikka olinkin syntyperäni vuoksi hieman erilainen kuin

puolisisarukseni. Minut kasvatettiin kaikin tavoin lempeästi ja hyvin, vaikkakin toisinaan äitini ehkä huomasi kasvoissani jotakin Didrikistä muistuttavaa, ja hänen ilmeensä saattoi muuttua surulliseksi. Kasvatti-isäni Rodolf kohteli minua vähintään yhtä rakastavasti kuin saatoin nähdä hänen kohtelevan muita Melosinan lapsia. Ja toisaalta hän kasvatti minua vielä tietoisemmin kohti omia ihanteitaan; hän piti minua seuraajanaan valtaistuimella, ja halusi Cardusian kansan saavan minusta aikanaan hyvän kuninkaan. Kansa ja hoviväki kuitenkin muistivat vielä Didrik Didrikinpojan ja tämän rikolliset teot. Joittenkin mielissä säilyi sitkeästi epäilyksi siitä, sopisiko ”Didrikinpoika” koskaan Cardusian valtaistuimelle, ja sain kokea tuota epäluuloa nuoruudestani saakka.

Sisarpuoleni prinsessa Rodwena varttui omanlaisekseen neidoksi, jolla oli sekä äitinsä että isänsä kasvonpiirteitä. Hänellä oli vahvat, pörröiseksi kihartuvat, lähestulkoon pikimustat hiukset, joita hän ei lapsena antanut edes kammata. Luonteeltaan Rodwena oli vakava ja voimakastahtoinen, ja hänen kiinnostuksensa olivat ennen kaikkea älyllisiä. Hänellä tuntui olevan myös erityisen vahva oikeustaju. Pikkuveljeni Joshahan taas oli kaunis ja herkkä, omissa maailmoissaan ja kirjakääröjen parissa viihtyvä poika, jota kukaan tuskin koskaan kuvittelikaan valtaistuimelle, kruunu päässä istumaan. Rodwenan sen sijaan olisi voinut kuvitella valtaistuimelle jo muutamana vuoden ikäisenä, pikkuvanhana lapsena.

Enoni Josia Joshuanpoika oli omistautunut elämäänsä naimattomana ja perheettömänä, kuten Vaeltajaveljet tekivät. Hän itse ei tosin enää vaellellut, vaan asui Warginlaakson linnakkeessa., joka tarjosi tiloja muittenkin Vaeltajaveljien käyttöön. Warginlaaksoon oli vuosien saatossa syntynyt oma Veljesyhteisö. Linnan tiloissa tai sen ympäristöön rakennetuissa mökeissä saattoi majaillla noita kaapuasuisia kulkijoita pidempäänkin, ja sisätiloissa säilytettiin, laadittiin ja kopioitiin erilaisia Vaeltajien tekstejä. Linna toimi myös tukikohtana niille Veljille, jotka yhä vaelsivat. Vietin siellä jonkin verran aikaa itsekin, koska enoni halusi kasvattaa minussa uskoa Kaikkeuden Luojaan.

Cardusian toinen ruhtinas, Eteläisen Ruhtinaskunnan hallitsija, oli isäni hallinnon aikaan ollut Reuel nuorempi, äitini serkun Nathanaelin velipuoli. Reuel ja hänen puolisonsa Iliaa olivat saaneet ensimmäisen lapsensa, Julienan, samana vuonna kuin Jelisepa Willefintytär synnytti esikoisensa. Jelisepan poika, Jethan, syntyi

siis noin vuoden päästä siitä, kun minä olin syntynyt. Seuraavana vuonna syntyi Rodwena, ja muutaman vuoden päästä nuorin veljemme, Joshanan. Siihen mennessä myös Jelisepa ja Nathanael olivat saaneet toisen lapsensa; eli tyttären, joka sai nimekseen Jiska. Ruhtinas Reuel ja Iliana saivat myös Jiskan ikäisen pojan, joka sai nimekseen Reguel, ja sitten vielä kuopuksensa, Iljan.

Jethan Narrinpoika lähetettiin seitsenvuotiaana kuninkaanlinnaan kasvatettavaksi ylhäisten tavoille, jolloin minä sain ilon tutustua häneen. Julienna Reuelintytär taas oli laitettu hoviin Rodwenan seuraneidoksi, ja hänen mukanaan oli aina koiria. Viihdyin toisinaan Julienan ja hänen koiriensa seurassa siinä määrin, että joku saattoi kuvitella minun jopa ihastuneen Reuelin tyttäreeseen. Pidin kyllä Juliennaa ystävänäni ja puhuin hänen kanssaan melkein päälle sattuessaan sangen tiedonhaluinen ja puhelias neito. Mutten koskaan ajatellut Juliennaa sen enempää neitona kuin hänen serkkupuoltaan Jethania. Hän oli minulle kuin sisar tai toveri; ei romanttisten tunteitten kohde.

Kuninkaanlinnassa asuessaan Jethan osallistui samaan opetukseen kanssani, ja vietimme paljon aikaa yhdessä muutenkin. Myös sisarpuoleni Rodwena olisi periaatteessa voinut osallistua yhteisille oppitunneille kanssamme, mutta hän opiskeli mieluummin yksin, koska keskustelumme Jethanin kanssa kuulemma häiritsivät hänen paneutumistaan tärkeisiin asioihin. Rodwena viettikin tuntikausia itsekseen perehtyen valtakuntien historiaan, etenkin Molcavarathian ja Warginmaan valtakuntien välisiin suhteisiin. Sen lisäksi häntä kiinnostivat kaukaisten seutujen kielet, ja hän oli kehittänyt myös oman salakielensä. Rodwena kyllä mainitsi siitä minulle, muttei koskaan paljastanut sitä, miten tuota kieltä käännettiin. Monet panivat merkille sen, että Rodwena viihtyi suorastaan epätavallisen paljon itsekseen, muttei häntä siitä paheksuttu. Hän nautti kansan luottamusta ja ihailua, vaikkei ollutkaan mikään erityisen miellyttämishaluinen neito, ja vaikka hän pitikin aina tiettyä etäisyyttä niin hovineitoihinsa kuin muuhunkin väkeen.

Vuonna 830, eli kaksi vuotta minun syntymäni jälkeen, myös Molcavarathian hoviin oli saatu kruununperillinen. Kuningatar Mormessa oli kaiketi ottanut itselleen tilapäisen puolison jostakusta hovissaan elätetystä miehestä, ja synnytti tälle pojan, jolle hän antoi nimeksi Morogan. Molcavarathian kruununprinssiä kasvatet-

tiin toiselle kymmenelle asti Molcavarathian hovissa, ja sitten hänet lähetettiin Argillan hoviin, ikään kuin osoituksena Mormessan rauhantahtoisista aikeista Argillan valtakuntaa kohtaan. Mutta kasvatti-isäni Rodolf tiesi, etteivät Mormessan aikeet Argillan hovissa olleet niinkään rauhantahtoisia, vaan vallanhaluisia tai hyötyä tavoittelevia. Mormessa epäilemättä toivoi poikansa luovan yhteyden kuningas Aertoniuksen tyttäreeseen, jonka kautta hän itse alkaisi vähitellen hallita Argillan valtakuntaa. Diplomaattiset suhteet noitten valtakuntien välillä olivat alkaneet kehittyä Mormessan toiveitten mukaisiksi Aertoniuksen otettua molcavarathialaissyntyisen vaimon.

Kuningas Aertoniuksella ja kuningatar Aertonialla oli kaksi lasta, tytär Ardina, ja poika, Ardon. Kuningatar kuitenkin menehtyi pian prinsessa Ardinan synnyttyään, eikä Aertonius ottanut enää uutta vaimoa. Leskikuningas vietti kuulemma varsin paljon aikaa noitten äidittömäksi jääneitten lastensa seurana, suorastaan hemmotellen heitä. Myös hovirouvat huolehtivat nuorista kuninkaallisista, joista etenkin prinsessa Ardina tuntui tarvitsevan erityistä huolenpitoa. Hänen kerrottiin olevan hieman hidas ja yksinkertainen lapsi, eikä hänellä ollut taipumusta älyllisiin harrasteisiin. Aertonius kuitenkin luultavasti oletti tyttärestään tulevan aikanaan arvon prinssi Moroganin morsian, ja oletti ilmeisesti hyötyvänsä itsekin moisesta yhteydestä Molcavarathian hoviin. Mutta kaunispieriteiseksi mainittu Morogan ei kuulemma herättänyt erityistä ihas-tusta prinsessa Ardinassa tai tämän hovineidoissa. Vaikka Argillan hovissa oli melko vapaamielistä verrattuna omaan hoviimme, Moroganin käytöstä paheksuttiin, etenkin kun hän houkutteli usein kruununprinssi Ardonin mukaan epämääräisiin huvituksiinsa.

Kauppasuhteitten kukoistaessa kuningatar Mormessan vaikutusvalta Argillassa näytti vahvistuvan vuosi vuodelta, ja tuo vaikutus alkoi pian uhata myös Itäistä Argillaa, Warginmaan rajaseutuja. Warginmaan kuningas Rolf III, eli isäpuoleni isän, Rowen Rolfinpojan veli, halusi vaalia suhteita Cardusiaan. Suhteitten tiivistämiseksi olisi haluttu avata uusi kulkuväylä suoraan Warginmaasta Cardusiaan. Silloin käytössä ollut reitti kulki Argillan koillisnurkan poikki, ja jos välit Argillan kanssa olisivat huonot, Argillassa perittäisiin kohtuuttomia tullimaksuja alueen läpi matkaavalta väeltä, tai saatettaisiin jopa estää ”epäilyttävien” kulkijoitten pääsy rajan yli. Aertonius ei käyttänyt kruunun varoja huolehtiakseen kunnolla

itäisten rajaseutujen turvallisuudesta, ja siksi Argillan koillisnurkka oli rauhatonta seutua ja suorastaan vaarallista matkustajille.

Koska Rodolf Roweninpoika oli Warginmaan nykyisen kuninkaan veljenpoika, he toivoivat läheisen sukulaisuuden yhdistävän valtakuntia jo luonnostaan. Tuon yhteyden vahvistamiseksi he kumpikin toivoivat liittoa minun ja kuningas Rolfin tyttären, prinsessa Jaqelinan välille. Tähän suunnitelmaan liittyen prinsessa Jaqelina Rolfintytär lähetettiin kymmenvuotiaana rajan yli Itäiseen Argillaan, kasvatettavaksi Itäisen läänityksen hallitsijan, ruhtinas Aragasin kotilinnassa. Hän vietti myös vuosia Argillan hovissa, tutustuen prinssi Ardonin, prinsessa Ardinaan, ja jossain määrin myös paheksuttuun prinssi Moroganiin. Ja minä vartuin Cardusian hovissa tuskin ajattelematta koko asiaa; siis, tuota morsianta, jota minulle kasvatettiin.

Argillan hovissa minua oli aina nimitelty pilkallisesti pelkästään ”Didrikinpojaksi”, mutta Jaqelina ei välittänyt noista halveksivista puheista. Hänen suhtautumisensa minuun oli jo etukäteen arvostavaa ja myönteistä. Mutta Jaqelina oli varsin tietämätön siitä kaikesta salamyhkäisestä suunnittelusta, mitä hänen ympärillään tapahtui Argillan hovissa. Hänen holhoojansa halusi järjestellä hänet prinssi Ardonin morsiameksi, ja tuo kaikki juonittelu tuli ilmi vasta myöhemmin.

Ystäväni Jethan siirtyi nelitoistavuotiaana majailemaan ruhtinas Reuelin linnaan, ja samalla myös Juliena siirtyi takaisin kotiinsa, eikä Rodwena tuntunut lainkaan kärsivän seuraneitonsa menettämisestä. Minä sen sijaan kärsin menettäessäni sekä Jethanin että Julianan miellyttävän seurun. Jatkoin Rodwenan kanssa opiskelujani, ja meidän koulutuksemme keskittyi valtakunnan hallinnollisiin asioihin. Minustahan oli tarkoitus tehdä kuningas, ja Rodwena taas oli muuten vain kiinnostunut kaikesta, mikä liittyi valtakuntien hallintoon. Arvelin jo tuolloin, että Rodolf saattaisi antaa hänelle joskus jonkin oman läänityksen, ellei hän sitten menisi jonkun korkea-arvoisen miehen puolisoiksi.

Tunsin oman asemani varsin tympeäksi, ainakin verrattuna siihen, että ystäväni Jethan sai viettää leppoisaa aikaa Reuelin perheen kanssa. Myös Reuelin nuoremmat lapset pitivät Jethanista. He olivat kaikki kauniita ja ihastuttavia olentoja, ja olisin halunnut viettää aikaani mieluummin heidän kanssaan kuin kuninkaanlinnassa, kasvatettavana ja koulittavana kuninkaan rooliin. Sopeuduin

asemaani huonosti, tai ainakin vasta henkisen ponnistelun kautta, toisin kuin sisareni, joka tuntui olevan kuin luotu vastuunottoon, asioitten selvittelyyn ja haastaviin neuvotteluihin.

Olin nuorukaisena aivan varma siitä, että minusta tulisi huono kuningas. Enkä tosiaankaan halunnut ottaa prinsessa Jaqelinaa vaimokseni kahlitakseni itseni valtaistuimen lisäksi vieläpä häneenkin, ja yritinkin epätoivoissani suorastaan juonitella päästäkseni tuosta kihlauksesta eroon. Ystäväni Jethan auttoi minua tuossa asiassa, osittain omankin etunsa motivoimana. Ja vaikka sopimaton käytökseni vahingoitti omaa mainettani niin kansan kuin hoviväenkin silmissä, kasvatti-isäni osoitti minua kohtaan rakkautta ja anteeksiantoa kaikesta hölmöilystäni huolimatta. Sen jälkeen halusinkin korvata hänen armahtavaisuutensa ottamalla tietoisemmin enemmän vastuuta roolini asettamista velvollisuuksista.

Jethanin ja Jaqelinan saadessa toisensa olin tavallaan iloinen heidän puolestaan, mutta toisaalta surin ystävän menettämistä. Olinhan pitänyt Jethanista jo lapsena, ja olin myös jossain vaiheessa ihaillut häntä sellaisella tavalla, jollaisesta hän ei ehkä ollut edes tietoinen. Olisin halunnut viettää enemmän aikaani hänen kanssaan ja jakaa hänelle asioita omasta elämästäni. Enkä uskonut löytäväni koskaan sellaista morsianta, joka voisi olla minulle samalla tavoin tärkeä kuin Jethan olisi ehkä voinut olla jonkinlaisena ystävänä.

Jossain vaiheessa äitini ymmärsi, etten ehkä koskaan haluaisi itselleni morsianta. Enhän ollut halunnut vaimokseni edes kaunista ja viisasta Jaqelinaa, en edes perillistä saadakseni. Kasvatti-isäni Rodolf oli ymmärtänyt tuon asian jo hieman aiemmin, mutta hän puhui asiasta minulle vasta Neljän Valtakunnan Sodan jälkeen, kun keskustelimme vakavasti hänen suunnitelmistaan ja minun asemastani. Rodolf halusi lähteä äitini kanssa Warginmaahan ja luovuttaa Ohdakemaan kruunun minulle. Tuo asia oli minulle erittäin epämieluisa yllätys ja raskas taakka, mutta olin valmis ottamaan vastuun kansasta hyvittääkseni aiemmat räpistelyni asemaani vastaan. Ja miten olisin voinut kieltäytyä edes yrittämästä, kun kasvatti-isäni osoitti minua kohtaan sellaista luottamusta? Rodolfin serkku, Jaechim Jokiminpoika, lupasi tukea minua valtaistuimella ja toimia neuvonantajani.

Neljän Valtakunnan Sodan jälkeen sisarpuoleni Rodwena halusi mennä naimisiin Argillan prinssin kanssa, vaikkei edes tuntenut tätä etukäteen. Hänen päätöksensä takasi hänen kansansuosionsa

kummankin valtakunnan puolella, mutta raivostutti kuningatar Mormessaa. Itse ymmärsin Rodwenan ratkaisun, koska tunsin hänen luontonsa, ja harvoissa häneltä saamissani kirjeissä hän vakuutti, ettei katunut ratkaisuaan. Hän koki tehneensä oikein, ja miksipä hän olisikaan katunut jotakin, mikä oli ollut oikea teko?

Vanhempieni lähdettyä Warginmaahan pikkuveljeni Joshanan ei viihtynyt enää lainkaan kuninkaanlinnassa, vaan kuljeskeli siellä täällä, karaten kuulemma tavan takaa Itäisen Vuoriston linnakkeesta, aseenkantajan koulutuksestaan, pelkästään vaeltelemaan jonkin syrjäisiin vuoristometsiin. Reuelin ruhtinasperhe oli ollut sotaa paossa Warginmaassa, mutta nuori Reguel palasi Ohdakemaahan huolehtimaan sukunsa linnasta ja eläimistään siellä. Hän ja Josha viihtyivät toistensa seurassa, ja he kuljeskelivat usein yhdessä viettäessään vapaahetkiä aseenkantajakoulutuksestaan. Oli onnekasta, että nuo kaksi nuorukaista kuljeskelivat huvikseen pitkin maita ja mantuja, sillä muuten he eivät ehkä olisi koskaan sattuneet vuosia kadoksissa olleen Jethanin pikkusisaren tielle.

Jiska Nathanaelintytär oli kadonnut Neljän Valtakunnan Sodan aikana, ja hänen etsinnöistään oli pikku hiljaa luovuttu. Kun Jiska sitten löytyikin pikkuveljeni ja Reguelin toimesta, minun oli alistuttava ajatukseen, että saattaisiin joutua ottamaan hänet vaimokseksi, jos hänen kärsinyt maineensa sellaista tekoa vaatisi. Pikkuveljeäni Joshaa oli tosin jo vauvana ajateltu hänen puolisoikseen, mutta Rodolf oli sanonut minulle, että minun olisi huolehdittava tuosta työstä jollakin tavalla, jos hänet vielä joskus löydetäisiin. Ensimmäisesti oletin hänen kuitenkin menevän Joshan vaimoksi, etenkin kun heistä kahdesta jo juoruttiin kaikenlaista. Tuossa vaiheessa yritinkin suorastaan painostaa Joshaa ottamaan vastuuta asiassa. Mutta loppujen lopuksi kävi ilmi, ettei Jiska kokenut olevansa vapaa menemään avioon kenenkään kanssa, eikä Josha taas halunnut mennä naimisiin lainkaan.

Kaikki Jiskaan ja Joshananiin liittyvä juoruilu horjutti kansan luottamusta niin pikkuveljeni sopivuuteen kruununperijäksi kuin minun pätevyYTEeni kuninkaana, ja kansa vaati äänekkäästi vallanvaihtoa. Kansalaiset halusivat Rodwenan Ohdakemaan kuningattareksi, mikä olisi käytännössä tarkoittanut, että Rodwenasta olisi tullut aikanaan kahden valtakunnan kuningatar, kun hänen puolisonsa prinssi Ardon olisi saanut isältään Argillan kruunun. Kuningatar Mormessa olisi kuitenkin todennäköisesti raivostunut moises-

ta mahdollisuudesta ja julistanut sodan sekä Argillalle että Ohdakemaaalle, silkkaa pahastustaan osoittaakseen.

Lapsiaan kruununperimyspaineilta suojellakseen ruhtinatar Jelisepa vaati kruunua itselleen, ja isäpuoleni laatiman asiakirjan mukaan Cardusian kruunu oli annettava Willefin jälkeläiselle, jos tämä sitä vaatisi. Kansa alistui, hämmentyneenä, tuohon vallanvaihtoon. Jaechim aikoi jäädä kuningatar Jelisepan tueksi kuninkaanlinnaan, ja Jelisepa toivoi minunkin yhä auttavan häntä hallinnollisissa asioissa, mahdollisuuksieni mukaan. Niinpä oleskelin vielä kuninkaanlinnassa nuo päivät, kun pikkuveljeni Josha seikkaili Argillan puolella selvittelemässä Jelisepan tyttären asioita.

Mutta Jiska Nathanaelintyttären tilanne olikin monimutkaisempi kuin alkuun edes tiesin tai tajusin. Sain kuulla vasta myöhemmin, että Jiska oli synnyttänyt Argillan puolella lapsen, ja lapsen isä olikin yhä elossa. Jiska koki yhä olevansa moraalisesti sidottu lapsensa isään, eikä siksi kokenut olevansa vapaa ottamaan puolisoa ketään toista. Ja myös kyseinen nuorimies oli luvannut kantaa vastuunsa asiassa. Hän oli myöntänyt isyytensä ja olisi valmis ottamaan Jiskan puolisoa, niin ettei tämä joutuisi julkiseen häpeään äpärälapsen synnyttämisestä.

Myöhemmin paljastui sekin, että noitten tapahtumien aikana myös pikkuveljeni oli rakastunut ja löytänyt itselleen ystävän ja vaelluskumppanin. Josha rakasti tätä nuorukaista tavalla, jonka ymmärsin varsin hyvin, enkä siis voinut millään tavoin olla hyväksymättä hänen ratkaisuaan, kun lopulta sain tietää siitä. Mutta hän salasi minulta tunteittensa kohteen jonkin aikaa, koska kyseinen nuorimies ei ollut heti vapaa ryhtymään hänen kumppanikseen.

Koska kuningatar Jelisepan hallitessa en ollut enää virallisesti velvoitettu pysymään kuninkaanlinnassa koko aikaa, olin vapaa tekemään välillä jotakin muutakin kuin istumaan Neuvoston istunnoissa. Ja juuri tuolloin halusin mennä käymään Warginlaaksossa, enoni Josian ja hänen ystävänsä Rikardin luona. Tiesin pikkuveljeni Joshan tulleen sinne myös, ja halusin pyytää häneltä anteeksi hänelle aiemmin osoittamaani ymmärtämättömyyttä, ja puhua hänen kanssaan hänen tilanteestaan, jos hän haluaisi uskoutua minulle.

Jos olisin tiennyt olevani täysin vapaa Ohdakemaan hallinnollisista asioista, olisin kenties ollut itsekin valmis jäämään Warginlaaksoon ja ryhtymään Vaeltajaveljeksi. Mutta Jelisepa ja Jaechim

olivat sanoneet tarvitsevansa minua kuninkaanlinnassa, ainakin aika ajoin, joten minun olisi varauduttava menemään sinne takaisin, jos he kutsuisivat minua, viihdyinpä siellä tai en. Olisin mieluummin oleskellut Warginlaaksossa niin kauan kunnes tietäisin, minne halusin asettua elämään, tai missä minua eniten tarvittiin. Olin suuntautunut oleskelemaan Veljesyhteisössä ainakin joitakin viikkoja. En oikeastaan edes tiennyt, minne muuallekaan kuin sinne tai kuninkaanlinnaan olisin asettunut, tai mitä muutakaan olisin voinut tehdä elämälläni. Tunsin olevani jollain lailla eksyksissä ja tarpeeton, ellei elämälläni olisi selkeää merkitystä, ja ellei minulle annettaisi jotakin tehtävää, jonka tietäisin olevan kutsukseni.

LUKU I

Oli syksyinen päivä vuonna 853, kun matkustin Warginlaaksoon, jonne tiesin pikkuveljeni Joshan saapuneen jokin aika sitten Argillasta, Jiska Nathanaelintyttären lapsen isä mukanaan. En tuolloin vielä tiennyt sen enempää tuosta Argillassa eläneestä nuoresta miehestä. Viesteissä, joita olin saanut Jiskan asioita koskien, häntä oli nimitetty Erdan Cedrikinpojaksi; erään argillalaisen ylimyksen äpärapojaksi, joka oli muutaman vuoden Jiskaa vanhempi, ja ”kärsinyt kovasti”. Olin käsittänyt, että syystä tai toisesta tuota nuortamiestä piti suojella Argillan valtakunnan viranomaisilta. Oletin, että hän saattoi olla syyllistynyt johonkin rikokseen sodan aikaan, tai olevan ehkä sotakarkuri. Mutta jos Jiska oli kyennyt mieltymään häneen, oletin hänessä olevan silti enemmän hyvää kuin pahaa. Olin siis lähtökohtaisesti valmis suhtautumaan tuohon itseäni pari vuotta nuorempaan mieheen avoimin mielin ja ymmärryksellä, etenkin jos hän vaikuttaisi katumukseen kykenevältä ja vastuuntuntoiselta ihmiseltä.

En kuitenkaan ollut osannut varautua siihen, mitä tulisin kohtamaan, ja miten tuo kohtaaminen vaikuttaisi minuun. Olin tosin ajatellut Erdan Cedrikinpojan olevan todennäköisesti viehättävä, koska en uskonut Jiskan voivan mieltyä epäviehättäväänsäkään olen-
toon. Ja oletin myös, että kyseessä olisi kenties jossain määrin paheellinen nuorimies, koska hän oli käyttänyt hyväkseen Jiskan suojatonta tilaa. Mutta arvelin hänen olevan myös kokemuksistaan kärsinyt ja tuota kärsimystään epärakentavilla tavoilla pakeneva. Nuo säälinsekaiset ja varovaiset ennakoajatukseni Erdan Cedrikinpojasta olivat kyllä oikeansuuntaisia, mutta kun tapasin hänet kasvotusten, ne kasvoivat aivan arvaamattomiin mittoihin.

Melko hyvästä mielikuvituksestani huolimatta en ollut osannut kuvitella, miten paljon tuo nuorimies olikaan ehtinyt elämässään kärsiä, miten paheelliseksi hänen kärsimyksensä olivatkaan hänet

tehneet, enkä liioin sitäkään, miten viehättävä hän kaikesta tuosta huolimatta oli. Kaikki tuo ikään kuin leimahti tajuntaani, piirtäen mieleeni kuvan, joka ei pyyhkiytynyt täysin pois enää koskaan. Hänen kohtaamisensa järkytti minua ennen kokemattomalla tavalla, enkä ollut sen jälkeen enää varma siitä, pystyisinkö toiminaan siten kuin minulta odotettiin, tai miten olin itse ajatellut toimivani, missään elämäni asiassa.

Tavatessani Erdanin olin 25-vuotias, naimaton, asemaltani entinen kuningas ja sitä edellisen kuninkaan kasvattipoika, mutten juuri silloin oikeastaan virallisesti mitään muuta kuin kuninkaallisten ratsujoukkojen ritari. Olin kuningatar Jelisepan neuvonantajakin vain salassa kansalaisilta, koska sitäkin asemaa olisi pidetty arveluttavana ”Didrikinpojalle”. Tavallaan olin siis vapaa virallisen asemani paineista ja vaatimuksista, mutta toisaalta koin irrallisuutta, ja olisin kaivannut elämäni jotakin tuttua ja vakaata. Olin odottanut löytäväni johdatusta ja rauhaa Warginlaakson Veljesyhteisöstä, ja tavallaan löysinkin johdatusta, mutta sain myös elämäni jotakin muuta; vierasta, pelottavaa, tunteita herättävää, ja ennen kaikkea merkityksen antavaa. Löysin Warginlaaksosta elämäntehtäväni. Löysin henkilökohtaisen merkitykseni toisen ihmisen kautta; Kaikkeuden Luojan antaman tehtävän, niin uskon.

Mutta tuona päivänä, kun saavuin pitkästä aikaa Warginlaaksoon, ensivaikutelmani Erdan Cedrikinpojasta jäi vielä vain siihen, mitä saatoin nähdä kaukaa, pihan poikki. Panin lähinnä merkille hänen hoikkarakenteisen, kaapuun verhotun olemuksensa. Hän oli ajellut hiuksensa vastikään hyvin lyhyiksi, enkä nähnyt vielä silloin hänen kasvojaan; olin sen verran kaukana hänestä. Mutta hänen koko olemukseensa piiloutunut kärsimys puhutteli minua; toisaalta työnsi pois päin, ja toisaalta veti puoleensa kuin vastustamaton halu korjata vääryys; oikaista vinossa oleva kohta seinävaatteen hapsuissa, tai pyyhkiä pois lika, joka peittää kauniin pinnan.

Vuosien jännittyneisyys ja latautunut kärsimys; tunteitten voima ja toisaalta herkkyyys ja heikkous, ikävä ja pelko näyttivät elävän Erdan Cedrikinpojan ruumiissa. Tunsin jo tuossa hetkessä voimakkaan tarpeen mennä hänen luokseen ja koskettaa häntä. Tuo outo tunne yritti pakottaa minut menemään suoraan sinne, missä hän oli, ja puristamaan hänet syliini niin että saisin siirrettyksi häneen oman voimani, oman myötätuntoisen suojelunhaluni, ettei hän kärsisi niin kovin. Hänen kärsimyksensä oli tosiaankin aistittavissa jopa

Mitä tapahtuukaan, kun Rowen Didrikinpoika menee Warginlaaksoon tapaamaan miestä, jonka hänen veljensä Josha on tuonut mukanaan Argillasta, ja joka tarvitsee ohdakemaalaisten suojelusta itseltään Molcavarathian kuningattarelta? Tuo kohtaaminen käynnistää hitaan, mutta väistämättömän tapahtumien vyöryn, niin sisäisesti kuin valtakuntienkin välillä.

Rowen ei ole koskaan nauttinut kansalaisten luottamusta, mutta Neuvosto haluaa yhä pitää hänet mukana Ohdakemaan hallinnossa. Tuo asema sitoo häntä, eikä hän ole vapaa elämään kuten haluaisi. Mutta kun Rowen kohtaa Erdan Cedrikinpojan kasvoista kasvoihin, hän kokee, että hänen elämäntehtävänsä on pitää elossa tuota miestä, jonka henki on veitsen terällä niin hänen ulkoisten vihollistensa kuin hänen oman, sisäisen ahdinkonsa takia. Erdan on sidottu esittämään onnellista perheenisää suojellakseen itseään ja perhettään.

Rowen Didrikinpojasta tulee kyllä hänen elämänsä johtotähti, mutta tuo tähti tuntuu olevan tavoittamattomissa, valovuosien päässä.

Rakkaus elää ja kehittyy sitkeästi, koleista tuulista, välimatkasta ja kuluvista vuosista huolimatta. Se tekee kummankin elämästä rikkaampaa ja syvempää, mutta samalla ajoittain kiduttavaa. Rakkautensa vaalimiseksi ja saadakseen jonakin päivänä elää vapaasti rakastettunsa kanssa Rowen Didrikinpoika vaikuttaa enemmän tai vähemmän tarkoituksella niin Molcavarathian, Ohdakemaan, Argillan kuin Warginmaankin välisiin suhteisiin. Ja lopulta kuningatar Mormessa julistaa sodan, jonka ratkaisu määrittää myös sen, onko Rowenin ja Erdanin rakkaustarinalla tulevaisuutta.

Jaewulka Erdanintytär jatkaa tarinaa Ohdakemaa- sarjan seuraavissa osissa. Katso: ohdakemaa.blogspot.fi.

9 789528 020240